

נר קטן בחושך

יריעת פתיחה

לכל אחת מאתנו יש מקומות בהם היא מרגישה קטנות וייאוש. מקומות בהם הכישלון נפוץ ונראה שהתקווה התנדפה ואיננה. במקומות אלו אנחנו כמו חולה אנוש, שוכב במיטה, ללא כוח להזיז יד או רגל. מה אפשר לדרוש מאתנו במצב זה? אנחנו צריכות שמישהו יבוא ויאיר, יבקר אותנו במיטת חולינו, ידאג לצורכנו, יקל מעלינו את כובד המסע בלי לבקש מאתנו תמורה. בלי למתוח ביקורת על מצבנו הלא מחמיא. מאין יבוא עזרנו?

יש אור אחד שמתקרב בצעדי ענק ובא לערוך בנו מצוות "ביקור חולים". והאור הזה עוטף גם מתחת לעשרה טפחים, בדיוק לאותם מקומות מיואשים וחשוכים. אור המנורה הטהורה, אור בית המקדש השלישי. בשביל לקבל את האור הזה לא מבקשים מאתנו דבר. רק תבואי. ככה. קטנה, ריקה, איך שאת. בתוך ימי החולין. בלילות החורף הארוכים. בואי ותדליקי נר קטן. דקיק ולא יומרני. "וחושך זה גלות ויון שהחשיכה עיניהם של ישראל..." (ב"ר, ב"ד) - יוון התיזה כפירה בכל לב. פרשה מסך שהחשיך את המציאות האמתית. כשאדם מהלך בחושך הוא מתמלא פחדים ודמיונות, הוא "בטוח" שהוא רואה, שהמציאות הנשקפת לנגד עיניו אמיתית, אבל לאמיתו של דבר - זהו חיזיון שווא. אנחנו לא חלשים כמו שנדמה לנו, והפחד רק מונע מאתנו את כוחנו הגדול - לצעוק ולהתפלל. כשבא נס חנוכה - התגלתה האמת: "יש לנו חלק באלוקי ישראל!" אנחנו קשורים ומחוברים לנצח. וההארה הזאת חוזרת בכל דור ודור.

בעוד ימים ספורים נזכה בעזרת השם לחוג את ימי החנוכה הקדושים. אין באפשרותנו לתאר את עוצמת המתנות הגנוזות בימים אלו, את הכוחות הרוחניים הכבירים שאנו יכולות לזכות להן בימי חנוכה הקדושים. סיפור חנוכה, שהוא בחינת סיפורי מעשיות המעוררים מהשינה, כפי שאומר רבי נתן, יעורר אותנו מבפנים, אנחנו נדלק!

נר אחד בחושך, זה כל מה שמבקשים מאתנו בגלותנו הקשה. להאמין שהנר הזה, הקצת טוב שיש בנו עדיין, יקר וחשוב. שיש בכוחו להניס את העולם הזה עם כל הבלי ותרבויותיו, את כל טומאת יוון המפעפעת כמו ארס, לא נותנת מנוח. בית חשמונאי, אלו הצדיקים האמתיים, לא שוקטים לרגע, הם ידאגו לכל נשמה שתגיע לתיקון שלה. בדיוק עם הנרות הקטנים שלנו, הנקודות הטובות, הם ניצחו עבורנו.

עלון "חברות מקשיבות" כסלו מגיע אלינו ובתוכו אורו של רבי נחמן מברסלב במיוחד בשבילך; דיבורים על חנוכה, סיפורי ניסים, התחזקות, מעשיות קדושות, שמחה. היוונים ניסו לטמא את השמנים, את הדעת הקדושה שלנו, ואנו נכניס לתוכה דיבורים של צדיקים אמיתיים שכנגדם שום יווני עם הנשק שלו, ויהא זה הנשק הכי חדיש ומשוכלל, ממוסך ומרצד, לא יוכל להם.

נחזיק יחד, כל אחת והנר שלה, כל אחת והנקודות הטובות שלה, עד הגאולה, עד נגמור בשיר מזמור חנוכה המזבח. חנוכה שמח! שלכן, חברות מקשיבות.

עלון חודשי לנשים | כסליו תשפ"ב | גליון מס' 12 | טעון גניזה

חברות מקשיבות

על סיפורי אצליות

"מעשה משבעה בעש"רס" ב'

לא לפחד מהרע / א.ג.ר

ניצחון החשמונאים היה מעל לכוחות הטבע. החשמונאים הלכו למלחמה במסירות נפש, מעטים מול רבים, חלשים מול חזקים, וניצחו. ואנחנו הקטנות, בשנת תשפ"ב, כנגד כל ההסתות והפיתויים שסובבים אותנו, עומדות ומשתאות. מניין היה להם האומץ? כיצד בן אנוש מסוגל לפעול כנגד כל הסיכויים? איך הם העזו לצאת להילחם בלי כלי מלחמה, חשופים בצריח אל מול אויב אכזר ומיומן?

רבי נתן מגלה לנו שמתתיהו כהן גדול הכניס בחשמונאים דעת שכל כוחם של היוונים מזויף ואין מלכותם מבוססת אלא על עזות בלבד, ובזמן שאזורים כנגדם אומץ ועזות דקדושה הם בטלים. לטומאה אין כוח אמיתי, הסביר להם, היא רק עזות בעלמא. ומה שנדרש כנגד עזות כזאת זה להתגבר ב"עזות דקדושה" שאינה דורשת שום כוח פיזי, רק כוח של אמונה. לחשמונאים ולכל הצדיקים שבכל הדורות הייתה גבורה רוחנית, גבורה הנובעת מכיבוש היצר. הצדיקים הם גיבורי הכוח לעמוד כנגד היצר הרע, כשהם נגששים עם הרע - הרע נופל ומתבטל כנגדם, והטוב הנסתר מתגלה. לכן, אף שהיוונים ניסו להשכיח את התורה מישראל, והטוב שבישראל הסתתר והתכסה כל כך, כאשר באו אלו הצדיקים להילחם - נפל הרע והתבטל והטוב הגנוז התגלה. עם ישראל על אף שהיו בשפל המדרגה למדו כיצד להתקשר לבורא מחדש.

ואכן, רבנו הקדוש מאיר בנו תמיד שנדע ונבין שכל מלחמתנו עם היצר הרע היא אחת: לא לפחד! היצר הרע לוקח את כוחו רק מכך שהוא מפחיד ומבעית אותנו, אך כשאנו מתגברים ולא מפחדים ממנו - כוחו ניטל ממנו. וכמו המשל הידוע בשם הבעל שם טוב:

"מִשָּׁל, שְׁמֶלֶךְ אֶחָד הֵינִי אֹצֵר גְּדוֹל בְּמָקוֹם אֶחָד וְסָבֵב בְּאַחִיזַת עֵינַיִם כְּמָה וְכְמָה חוֹמוֹת סָבִיב הָאֹצֵר וְכִשְׁבָּאוּ בְנֵי אָדָם לְאֵלוֹ הַחוֹמוֹת, נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם חוֹמוֹת מִמֶּנִּי וְקִשָּׁה לְשִׁבְרָם וְקִצְתָם חֲזָרוּ תַכְף וְקִצְתָם שִׁבְרוּ חוֹמָה אַחַת וּבָאוּ אֶל הַשְּׂנִיָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁבְרָהּ וְקִצְתָם שִׁבְרוּ יוֹתֵר וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁבֵר הַנִּשְׁאָרִים עַד שֶׁבָּא הַכּוֹן מֶלֶךְ אֱמֹר: אֲנִי יוֹדֵעַ, שֶׁכָּל הַחוֹמוֹת הֵם רַק בְּאַחִיזַת עֵינַיִם וּבְאֵמַת אֵין שׁוֹם חוֹמָה כָּלֵל וְהֵלֶךְ לְבִטָּח עַד שֶׁעֲבַר עַל כָּלָם וּמָזָה יְבִיּוֹ הַמִּשְׁכִּיל הַנִּמְשָׁל מֵאֲלֵיו עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַהֲסָחוֹת וּפְתוּיִים שֶׁהֵם בְּחִינַת חוֹמוֹת, שֵׁישׁ עַל אֹצֵר שֶׁל יְרֵאת שָׁמַיִם שֶׁבְּאֵמַת אֵינֶם כְּלוֹם וְהַעֲקֵר לֵב חֶזֶק וְאִמִּיץ וְאֵין לוֹ שׁוֹם מְנִיעָה... וְגַם אֶפְלוּ גְבוּרָה שֶׁל הַגְּבוּרִים, הוּא רַק מְחֹק וְאִמִּץ הַלֵּב שֵׁישׁ לוֹ לֵב חֶזֶק בְּיוֹתֵר לְרוּץ בְּקִשְׁרֵי הַמִּלְחָמָה כְּמוּבָא בְּסִפְרֵי" (ליקוטי מוהר"ן תנינא מ"ז)

כל אחת מאתנו היא בעלת כוח גדול לדלג על החומות והמניעות בדרך לקדושה. כמו לחשמונאים, גם בנו יש את גבורת הלב לצאת למלחמה, בלי כוחנות, רק עם אמונה. מתתיהו ובניו הצדיקים הרבו להתפלל ולצעוק לה' יתברך, ואף אנו, בנותיהן, נתגבר בעזות גדולה נשנן ונזכור: "אין כוחנו אלא בפה", נשתמש בכוח התפילה שהוא כוח עצום ונורא אשר בכוחו להפיל את כל הרע שבעולם. גם עתה, במציאות הלא פשוטה שעם ישראל נתון בה, יש לנו את הכוח בכל רגע נתון להגביר את העזות דקדושה כנגד עזות דסטרא אחרא, להשתמש בחרב פיפיות



מעשה משבעת בעטלרס

תקציר:

בפעם הקודמת סיפרנו על המלך שמסר לבנו את המלוכה בחייו. עתה נראה כיצד מתמודד הבן עם האחריות הגדולה.

חלק ב'

וְקָבַל הַבֶּן מֶלֶךְ אֶת הַמְּלוּכָה בְּיַד רָמָה, וְעָשָׂה לוֹ שָׂרֵי מְלוּכָה, וְדַכְסִים וְשָׂרִים וְחֵיל. וְזֶה הַבֶּן מֶלֶךְ הָיָה חָכָם, וְהָיָה אוֹהֵב חֲכָמָה מְאֹד וְהָיוּ אֵצְלוֹ חֲכָמִים גְּדוֹלִים, וְכָל מִי שֶׁהָיָה בָּא אֵצְלוֹ עִם אֵיזָה דְבַר חֲכָמָה הָיָה אֵצְלוֹ בְּחִשְׁבוֹת גְּדוֹל מְאֹד וְהָיָה נוֹתֵן לָהֶם כְּבוֹד וְעֲשִׂירוֹת בְּשִׁבְלֵי הַחֲכָמָה, לְכָל אֶחָד כְּפִי רְצוֹנוֹ - מִי שֶׁהָיָה רוֹצֵה מְמוֹן, הָיָה נוֹתֵן לוֹ מְמוֹן וּמִי שֶׁהָיָה רוֹצֵה כְּבוֹד הָיָה נוֹתֵן לוֹ כְּבוֹד הַכְּבוֹד הַחֲכָמָה. וּמַחְמַת שֶׁהָיָה חָשׁוּב אֵצְלוֹ הַחֲכָמָה כָּל כֶּף הָיָה כָּלֵם לוֹקְחִין עֲצָמוֹן אֶל הַחֲכָמָה, וְעָסְקוּ כָּל הַמְּדִינָה בְּחֲכָמוֹת. כִּי זֶה הָיָה רוֹצֵה מְמוֹן, כְּדִי שִׁיקָבֵל מְמוֹן עַל יְדֵי זֶה, וְזֶה הָיָה רוֹצֵה חֲשִׁיבוֹת וְכְבוֹד וּמַחְמַת שְׂכָלֵם עָסְקוּ רַק בְּחֲכָמוֹת עַל כֵּן שִׁכְחוּ שֵׁם בְּאוֹתָהּ הַמְּדִינָה טַכְסִיסִי מְלַחֵמָה כִּי הָיוּ כָּלֵם עוֹסְקִין בְּחֲכָמוֹת. עַד שֶׁהָיוּ כָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה חֲכָמִים גְּדוֹלִים עַד שֶׁהִקְטַן שֵׁם בְּאוֹתָהּ הַמְּדִינָה הָיָה בְּמְדִינָה אַחֶרֶת חָכָם גְּדוֹל מְכָלֵם. וְהַחֲכָמִים שֶׁבְּאוֹתָהּ הַמְּדִינָה הָיוּ חֲכָמִים מְפֹלְגִים גְּדוֹלִים מְאֹד וּמַחְמַת הַחֲכָמוֹת נִתְפָּקְרוּ הַחֲכָמִים שֶׁל אוֹתָהּ הַמְּדִינָה וּמָשְׁכוּ גַם אֶת הַבֶּן מֶלֶךְ הַנֶּ"ל לְדַעְתָּם, וְנִתְפָּקַר גַּם כֵּן וּשְׂאָר בְּנֵי הַמְּדִינָה לֹא נִתְפָּקְרוּ שֶׁהָיָה עֲמֻקוֹת וְדַקּוֹת גְּדוֹל בְּאוֹתָהּ הַחֲכָמָה שֶׁל הַחֲכָמִים הַנֶּ"ל עַל כֵּן לֹא יָכְלוּ שְׂאָר בְּנֵי הַמְּדִינָה לְכַנֵּס בְּאוֹתָהּ הַחֲכָמָה וְלֹא הִזִּיק לָהֶם אֲבָל הַחֲכָמִים וְהַבֶּן מֶלֶךְ נִתְפָּקְרוּ כַּנֶּ"ל הַבֶּן מֶלֶךְ, מַחְמַת שֶׁהָיָה בּוֹ טוֹב כִּי נוֹלַד עִם טוֹב וְהָיוּ לוֹ מְדוֹת טוֹבוֹת וְיִשְׁרוֹת הָיָה נֶזְכָּר לְפַעֲמִים: הֵיכָן הוּא בְּעוֹלָם, וּמָה הוּא עוֹשֶׂה וְכוּ' וְהָיָה גּוֹנֵחַ וּמִתְאַנֵּחַ עַל זֶה עַל שֶׁנִּפְלַל לְמַבּוּכוֹת כְּאֵלוֹ וְנִתְעָה כָּל כֶּף וְהָיָה מִתְאַנֵּחַ מְאֹד אֲבָל תִּכְף כְּשֶׁהָיָה מִתְחִיל לְהִשְׁתַּמֵּשׂ עִם הַשֶּׁכֶל חָזַר וְנִתְחַזַּק אֵצְלוֹ הַחֲכָמוֹת שֶׁל אֶפִיקוֹרְסִית הַנֶּ"ל



מתבוננות במעשיות

עס חכירות מקליבות

אל תשכחי תכסיסי מלחמה / 115

היא קמה בבהילות, משלחת את הצאן, ותוך כדי - הטלפון כבר על כתף, היא מתעדכנת. אחרי ששתתה את הידיעות ה'חמות' בוואצפ הקולי, היא 'טורפת' בעלעול מהיר את החדשות המסעירות בידיעון שמצאה כשחיתכה עם ילדיה להסעות. בחזור - צלצול חותך. עוד שפע ידיעות נוחות מאחותה המסורה שמיידעת אותה 'מה קורה בעולם' מאמצעי התקשורת 'החכמים' שברשותה, שחלילה לא תפסיד... יוצאת לעבודה, נפגשת ושומעת, עוד ידיעה ועוד חדשה מרעישה. כאב ראש מתחיל לפלח רקותיה. הקפה לא עוזר. פחדים מתעוררים בגלים סוערים. היא חייבת איזו אשת מקצוע טובה שתעזור לה להתמודד. להבין מה עובר עליה...

וזה בדיוק מה שקרה לבן המלך האומלל בקטע המעשייה שלפנינו. בן המלך אוהב ללמוד, תאב ידע, מעריך חוכמה. מחפש עוד ועוד חידושים וגירויים. מוכן לשלם עליהם כל הון שבעולם. זה טבעי. כל תינוק נולד עם סקרנות שעוזרת לו להתפתח. אך הטעות הבסיסית שלו הייתה שמרוב היותו מוצף בחוכמות הוא שכח תכסיסי מלחמה.

"מצוה גדולה לחדד השכל, להבין הדבר על ברי" אומר רבי נחמן (ליקו"ט סימן ס"ב). מצווה גדולה ללמוד ולהתקדם, לחדד את השכל שלנו עד שנצליח להשיג השגות חדשות, עד שנגיע לגבהים. אך כל זה כשמשתפים יחד עם השכלים החדשים, התבוננות, והידיעות - את התפילה, תכסיס המלחמה האמיתי. אם בן המלך היה מתפלל, הוא היה מצליח לנתב את החוכמות לתועלת והן לא היו מזיקות לו. אם הוא היה מקדים תפילה לכל רצון לצריכת ידע, הוא לא היה נאבד

בסבך חוכמותיו. המינון היה נשמר.

אמר פעם רבי נחמן מברסלב לתלמידיו: "מה שהעולם עושים בסוף - ברצוני שתעשו כבר מההתחלה". לא לחכות שנוצף עד כלות בכמויות מידע ושכלים חדשים עד שיגמר לנו האוויר - ואז להיזכר בה, אלא להתחיל איתה את היום, לחפש אותה ראשונה, לפני כל המטלות, לפני הסערות והחובות המשחירים לפתחנו - תפילה. עם כל רצון לחידוש, ריגוש, עם כל ידיעה שמבקשת לנו אתנו לכל הכיוונים, לצרף אותה - תפילה. לקחת את "מפתח הגנבים" הזה, את הנתב שהמזיקים לא יודעים על קיומו, ולבוא לבורא עולם כל פעם מחדש הכי קטנות שאפשר. לספר לו במילים שלי מה עובר עליי, את כל הפחדים ואת כל הדעות שמקיפות אותי בטבעת חנק המאיימת על שלווה נפשי. לבקש לשמור על התמימות. על הטבע הפשוט, על הילד הקטן שבוטח ומאמין. לא לחכות להרהורי התשובה שגורמים לנו מדי פעם להתאנח על רוע מזלנו. גם בן המלך היה שואל את עצמו מדי פעם: "היכן אני בעולם" מתאנח ורוצה אחרת, אך זה לא מספיק מול הצפת הידע שזורמת בעולם. יש לקבוע לה עת. להביא את הטוב הגנוז לתוך ליבנו. אומרים חז"ל: "אין רגע בלי פגע", ופגע זאת אחת הלשונו של התפילה. במקום פגעי העולם - ניקח אותה. שתיגע בנו, שתרים את הדעת שלנו מעלה.

הלוואי ונזכה להינצל מעודף החוכמות שזורמות בעולם במבול שוצף, חוכמות שאם נותנים להן לשטוף יכולות להוביל אותנו לניתוק ולאפיקורסות, חס ושלום, ושנזכה לבחור בתמימות שזוהי חוכמה יחד עם תפילה. אמן!

אנו נמצאות בהמשך המעשייה משבעת קבצנים. בן המלך מתחיל למלוך בכוח. עניין המלכות מלווה אותנו בהרבה סיפורי חיים וקשור גם לחיינו אנו. למלך יש ממלכה וגבולות ממלכה. גם לכל אחד מבני הבית צריך לתת את האפשרות שיהיו לו גבולות בחייו. מלכות זאת גדר, ומי שחודר לתוכה - חודר לרשות הפרט. חדירה לממלכה של מישהו אחר זאת חוצפה.

בואו ניתן לכל אחד מבני הבית את המלכות שלו. בתקשורת בדיבור, לא נחזור למקומות שאחרים אינם מעוניינים שנחזור אליהם, לא נביך אותם בשאלות מיותרות. לא לכל מקום אפשר להיכנס. בעניין חפצים וגשמיות - לא ניגע בחפצים של השני ללא רשותו המפורשת. אישה לא תכניס יד לכיס של בעלה או לתיק שלו ללא רשות. כשאמא נוגעת בחפציהם של ילדיה היא צריכה לשים לב: האם הילד הניח את החפץ בכונה בפניה הזאת? ואולי הוא סתם שכח והחפץ הזה לא משמעותי עבורו ואפשר להשליכו לפח? החפצים הפרטיים של האדם הם המלכות שלו. אם החפץ חשוב לו - צריך לתת כבוד ולאפשר לו לשמר את חפציו כרצונו. כדאי מאוד להחליט בבית החלטה: אין רשות לאף אחד 'להיכנס' לתיק, מגירה, ארון ושום חפץ מחפציו של השני. ההחלטה הזאת בריאה לכל בני הבית. כל בית וצפיפות האוכלוסין שלו. לא משנה גודל המגירה או מה יש בתוכה, לכל אחד יש את הפרטיות שלו בחפציו. ואם יש לילד רק קופסה של גוגואים? לכבד! זה לא שלי! גם בשעת כעס, אין אפשרות לאחות להשליך לפח את חפציו של אחיה. זה שלו! גם מתוך רצון טוב, לסדר משהו, למיין, יש לבקש רשות! כשאמא מקפידה לא לפתוח פתקים של הבת שלה, לא לחטט בחפצים של ילדיה אפילו מתוך סקרנות ורצון לחנך אותם, היא תרוויח אחר כך. כי הגבולות ישמרו אצל כל בני הבית. אין כאן הוראות מדויקת אלא רק כיוון חשיבה שמועיל לכל בית, ובפרט בבתי הברוכים שלנו בהם הפרטיות מטשטשת בלי משים, יש לתת דגש ולשים לב לשומרה ולגדרה.

נקודה נוספת בעניין הפרטיות שחשוב שנאמץ: כשמישהו דופק בדלת ושואל: "איפה אמא?" אין צורך לפרט. יש מקומות פרטיים שאין ראוי לאומרם ואין רשות למישהו מחוץ למשפחה לדעת מה קורה בתוכם. אפשר להגיד: "אמא לא יכולה לגשת לדלת כרגע". כנ"ל גם לגבי הבעל והילדים. אם לבעל קשה לקום בבוקר או הילד מתעכב במיטה - לא לפרט לאחרים מה מצבם כרגע. זה מבייש, זאת חדירה לפרטיות.

אשריכם נשות ישראל החשובות, המכוננות את ממלכתכן בדרך הטובה, שומרות על גבולותיה ובסיעתא דישמיא רואות ברכה!



חינוך בחיור
כ"ב ז' תשפ"א

לנשוף על הגחלים

כמה חשוב שנתחבר לדעת האמת שהצדיקים הוציאו עבורנו מהתורה הקדושה וניזהר מלהשתמש בשכל העצמי שלנו ללא העצות הקדושות שלהם. אדם שהולך אחר השכל העצמי שלו, יכול ליפול למקומות מאוד לא נכונים, לקושיות ופחדים. צריך לדעת שבתוך כל אדם מתחבאים רעיונות של יצר הרע, שבתחבולותיו מושך כל אדם למה שחפץ ליבו... מי שרוצה כסף, היצר ידגים לו כיצד יוכל להשיג עוד ממון, יספר לו על מהלכים והשתדלויות שירבו לו הון וכך יבזבז ימיו ושנותיו. השני אינו מתעניין בכסף, הוא כבוד. היצר שלו יתחיל 'לייעץ' לו: אם תעשה כך תצליח להיות מכובד, אם תעסוק בעניין הזה יעריכו אותך יותר, והאדם נסחף אחריו... היצר הוא כמו מנהל לשכת תעסוקה. מוליך את האדם לכאן ולשם, לא נותן מנוחה. אבל אם האדם יתעורר לרגע הוא מיד ישאל את עצמו: מה התכלית שלי בזה העולם? ובעזרתו יתברך יגיע לדעת האמת של הצדיקים שאומרים לנו שרק על ידי האמונה חיינו יקראו חיים.

והכלל: כל חוכמה שמביאה אותי לתכלית - זאת חוכמה דקדושה, וכל חוכמה שמושכת אותי אחר תאוות ליבי - זאת לא חוכמה, אלא סתם יצר הרע. בן המלך נמשך לכאן ולשם, כי החוכמות שלו היו חוכמות הבל! רבנו נחמן אומר: עיקר היהדות זה תמימות ופשיטות וחוכמות אין צריכים כלל. תמימות ופשיטות מביאות אותנו להשם בפשיטות ובמתקנות, אבל חוכמות של טבע? כשאדם שוכח שיש מנהיג שמנהיג את העולם ורץ אחר המחשבות והחוכמות שמבהילות אותו, הוא נאבד לגמרי! אך אין יאוש בעולם כלל. בכל יהודי ישנה נקודה טובה. נקודה שמזכירה לו תמיד היכן הוא בעולם, ומדוע הוא נשלח. היא מנערת מעליו את האפרוריות שמונעת ממנו להכיר את השם ועוזרת לו להתחיל מחדש. כשמנשפים על האפרורית שיש על הגחלים - הן מתחילות לבעור. כשמתחילים לחפש אחר הרמזים שהשם מרמז לנו, מתקרבים לאבא!

היוונים רצו לקחת את עם ישראל לקדמה ולמדע, "לקדם אותם", אך הם טמאו את כל השמנים. כי כך קורה - כשאדם מכניס חוכמות של הבל למוחו, אזי המוח מתחיל לדחות את האמונה הנפלאה שקיימת והיא מטשטשת. האמונות הכוזביות מרחיקות את האדם מהדעת הנכונה ותופסות את מקומה של האמונה. מה עושים? תכסיסי מלחמה! לנשוף על הגחלים! בכל ניסיון שיש לי - אשתמש עם כלים של אמונה פשוטה בהשם יתברך שמפרקת את כל החוכמות והבלבולים שבעולם. על ידי הדיבור הפשוט איתו יתברך זוכים להתחבר בחיבור אמיתי לבורא עולם ולא ליפול לשום עצבות. כשאדם מתבטל להשם, שאין מציאות בלעדיו והכול כפי שהשם רוצה, הוא יזכה לשמחה, רוגע ושלווה, הוא ינצל מכל ניסיון מלחיץ ומדאיג. אשרינו שיש לנו רב'ה כזה שמוליך אותנו בדרך נפלאה, הולך לפנינו ומתדלק אותנו בתמימות ובפשיטות.

להצטרפות לקו השמחה והאמונה של הרבנית סיגל בנין
התקשרי לפל': 0504148264 או לפל': 0527680969.



רבנו של עולם, זכנו לעסק הרבה בספורי מעשיות מצדיקים, ועל ידי זה יתעורר ויתלהב לבבי בהתעוררות גדול להשם יתברך ובחשק נמרץ מאוד. על ידי שיתעורר אור הרשימה הקדושה שעסק אותו הצדיק שמספרים ממנו, על ידי עבודתו שעבד את השם יתברך, ועל ידי הרשימה הקדושה הזאת יתעורר גם ליבי להשם יתברך בהתעוררות גדול, ותשפיע בי פח וגבורה גדולה בליבי שיהיה ליבי חזק מאוד בעבודת השם ולא אתירא ולא אפחד משום דבר, ואל ימנעני שום מונע, רק אֶזְכֶּה לעשות גבורות נוראות ולקבל מלחמות חזקות על ידי חזק ואמץ לבו, שאינו מתפחד ורץ לקשרי המלחמה החזקה, וכמו כן הוא ממש בעבודת ה', והבו היטב." (משיבת נפש כ"ד)

זכרונו לברכה: "איזהו הגבור הכובש את יצרו" שנאמר: טוב ארך אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר". (לקוטי תפלות ותחנונים לרבי נחמן מטשערין)

"עקר הגבורה הוא בלב, כי מי שלבו חזק אינו מתירא משום אדם ומשום דבר, והוא יכול לעשות גבורות נוראות ולקבל מלחמות חזקות על ידי חזק ואמץ לבו, שאינו מתפחד ורץ לקשרי המלחמה החזקה, וכמו כן הוא ממש בעבודת ה', והבו היטב." (משיבת נפש כ"ד)



א. לוי אמרינת את עב' קרן הוברט

שיחת חברות

כן, אבל לא תמיד זה לעניין. פעם ראיתי אחת

כזו שהיה נראה לי שהיא מתאימה להפצה. "איפה את גרה?" פתחתי בצורה ישירה. "למה את שואלת אותי?" היא נבהלה ואני פתאום קלטתי שמרוב להט להפיץ ולהגיע לאזורים נוספים הפחדתי אותה. כמובן שהסברתי את עצמי והתנצלתי. אך בכלליות, להעביר עלונים דרך נשים זאת דרך נהדרת להגיע לכל רחבי הארץ. הגענו לחברון, רכסים, ירושלים, פתח תקווה, ביתר, בית שמש ועוד ועוד, מספר פעמים אפילו לאומן!

הפצה זה נפלא. אבל קרן, נשים מרגישות שהן לא יודעות כלום! שאין להן מה לתת! ואיך אנחנו מבקשות מהן להפיץ ולדבר עם אחרות?

הנה אספר לך איך אני התחלתי לדבר. בעלי נסע לאומן, ואני סבלתי מכאבי שיניים נוראים, באתי למישהי לקחת תרופה שתקל על הכאב. היא אמרה לי: את יודעת למה השם עשה לך ככה? כי את צריכה למסור שיעור! את צריכה לדבר דיבורים של הרב'ה! הדברים שלה הממו אותי. לקחתי אותה ברצינות. "בסדר" הבטחתי לה, "בואי נקבע שיעור". באותו רגע קבענו שיעור לאותה השבת. מאז כבר חמש שנים בלע"ה שאנחנו לומדות כל שבת. כשעברתי דירה, הן המשיכו את השיעור ואני פתחתי שיעור נוסף באזור מגוריי החדש. וזה אחד הדברים: תקבעו שיעור, תשבו, שמישהו תיקח אחריות מצד הפטפטת, תאסוף את כולן, ותדברו את הדיבורים של הרב'ה. תפתחו ספר, תקראו, תחשבו, תתפללו על זה, ולאט לאט זה יחלחל פנימה.

תני לי עוד קצת טיפים ללימוד משותף למי שמרגישה שזה קצת רחוק ממנה.

הלימוד המשותף כולל את שלוש הנקודות העיקריות שרבונו נתן לנו: נקודת החבר, נקודת הצדיק ונקודת ההתבודדות. אנחנו לומדות הלכה בהתחלה ובסוף השיעור, לאחר מכן אנחנו קוראות סעיף בספר 'משיבת נפש', מנסות להיכנס אליו, לפרט, לראות מה זה אומר לנו. יש לי פירוש של הרב קלצקי שעוזר לי מאוד, ישנם גם ספרים רבים אחרים מתלמידי רבנו בשפה השווה לכל נפש. תוך כדי השיעור אנחנו מחזקות את המיומנות של 'איך מנהלים שיחת חברות', משתדלות להשאיר זמן לתפילה בסוף השיעור. המבנה הזה פשוט וקל ליישום. כל אחת יכולה לקבוע עם כמה חברות ולפתוח שיעור.

לסיום בואי נדבר על ההפצה שאת עושה עם הצגת היחיד שלך "קרן אור", מסרים "גלאט רבנו" במופע מרגש ומחזק שהולך עם הנשים עוד הרבה אחר כך ומעיר את הלב. מה עומד מאחורי המופע?

נושא ההופעה הוא אזמרה. ובמילים אחרות: כל אחת והאור שלה. כשאני באה ומביאה את עצמי על הבמה - עם כל מה שה'אני' הזה אומר - הן, הקהל שלי, פוגשות את עצמן. בהופעה רואים את החיים עצמם. ולראות את החיים, ככה בלי כיסוי, זה כלי לחיים. יש כאלו שמספרות לי שאחרי ההופעה הן עושות את הקטעים מהסוג שראו בבית, לבעל ולילדים וב"ה התרומה רבה לכל המשפחה.

תודה לך קרן, תברכי אותנו?

יהי רצון שכל אחת מאתנו תזכה להוריד את הרצון להשפיע באופן מעשי בצורה המתאימה לה. ושתדע שהיא הנתרמת הראשונה מהפצת האור של הצדיק.

ליצירת קשר עם גב' קרן הוברט ניתן לפנות ל: 054-8478058

קומי אורי כי בא אורך

קרן הוברט, אומנית ויוצרת, מפיקת הצגת "קרן אור", מנחת סדנאות בתנועה ודרמה והמפיצה המרכזית של עלון 'חברות מקשיבות' באזור הצפון, משתפת אותנו לקראת חג האור במספר תובנות חשובות על הפצה. כמה מילים על אור, רצון להיות שליחה לדברים טובים, והתמודדות עם המניעות שבדרך...

קרן, יש לך כמויות של עלונים ואת מצליחה להפיץ אותם בקלות ויעילות. יש לך את המקום הפתוח והמשחרר הזה. גם אני רוצה להפיץ. אבל, תסבירי לי, למה לי אין את האש הזאת? הייתה פעם שנשעתי עם שקית עלונים באוטובוס, ראיתי אישה פוזלת אליהם בחמדה, מתעניינת. ולא הצעתי לה, זה לא קרה!

אני מבינה אותך לגמרי, גם אצלי יש בעניין ירידות ועליות. לפעמים אני במוחין דקטנות לגמרי. אבל יש דבר אחד ששובר את המניעות. הרצון הפנימי להפיץ את המסרים של הצדיק. אני מאמינה בסחורה שלי! ואני רוצה לזכות להעביר אותה הלאה. רבי נתן אמר לנו: "לא להיות עצים יבשים". כל אחת יכולה להשפיע על זולתה, והשם שולח לי כל הזמן פידבקים מחזקים. נשים חוזרות ומספרות כמה העלון חיזק אותם, ואיך העלון מותאם לנו לגמרי, עם הנשים, לוקח דיבורים של הרב'ה ומוריד אותם לחיי המעשה. אשרינו שזכינו! זה מחזק להמשיך!

ואין תגובות מייבשות ומחלישות? רק טוב גלוי?

בטח שיש, אוהו! "אין לי זמן לקרוא" ו-"לא! אל תביאי לי עוד משהו לגניזה, רק לא זה...". אבל לא אכפת לי. אני משתדלת לדלג ולהמשיך הלאה. אני יודעת: "לכל עלון יש כתובת" ומתפללת שכל עלון יגיע למקום הנכון.

רגע, את לא לוקחת אישית? היי! מישהי לא לקחה את העלון ש א נ י רציתי להביא לה!

אני זה לא העניין כאן. זה לא עלון שלי, זה עלון של הצדיק. בעבר לא הייתי מדברת עם נשים ברחוב.. אבל בזכות ההפצה, אני באה בשליחות. יש לי משהו טוב להביא לאישה שמולי. אני עושה איתה חסד! זה לא עניין אישי. וכמובן, המרוויחה הישירה של ההפצה הזאת היא אני. אני רואה שבמהלך השנים שבהן אני זוכה לעשות בשביל הצדיק, הוא משיב לי עוד ועוד אבדות רוחניות וגשמיות שהן בעצם נותנות לי כלים להפיץ את האור שלו בדרכים חדשות. בהתחלה הייתה לי את ההופעה "קרן אור", אחר כך נוסד שיעור קבוע, בזכות העלון חזרתי לכתוב... עתה יש את העבודה עם אוכלוסיות מיוחדות בכלים של רבנו, וישנם עוד תכנונים עתידיים... מה שהשם ירצה. רבנו כל הזמן מפתיע אותי כשהוא נותן לי עוד דרכים להפיץ את האור שלו ומרחיב את המעגלים, וזה המסר שאני רוצה לתת לעולם. כל אחת בכלים שלה יכולה לזכות להפיץ. אם בכך שתשפיע על מישהי מהטוב וההתחזקות שהיא הבינה, אם בכך שהיא תתרום לעלון ותזכה עוד נשים לקבל אותו, כמובן, בתוך הבית פנימה עם הבעל והילדים, ויש עוד דרכים רבות...

ובכל זאת, מה יכול לתת לאישה כוח לקום ולעשות בשביל הצדיק?

פעם אישה אחת אמרה לי שהרב גודלבסקי אמר בשיעור: אני רק מלצר! אני רק מביא את הדברים של רבי נחמן. וזה מה שעזר לי להביא את ההופעה שלי לעולם. לדעת שאני רק השליחה לתכנים המדהימים האלו. לבקש שאצליח להיות שליחה טובה. המצחיק שאותה אישה כתבה לי אחרי ההופעה הראשונה: את מלצרית נהדרת! שמחתי מאוד, זה מכניס רגיעה בלב. אני רק שליחה!

ספרי לי משהו שיכול לקרות לך כמפיצה.

יום אחד בנסיעה באוטובוס, עצרנו בכביש שש. מישהי ישבה ועשתה פיקניק באחד השולחנות, נראה שחיכתה לאנשים. ניגשתי אליה ובלי להתבלבל קראתי: "זכית! העלון הגיע עד אליך!", היא התפלאה ועיניה אורו. כמובן שלקחה ברצון את העלון.

איזה אומץ!

המשך מעמ' 1 - לא לפחד מהרע / א'ל

שלנו ולהטות את עצמנו ואת כל העולם לכף זכות. הלוואי שכולנו נזכה להאמין בכוח הגדול שטמון בנו ובחנוכה הזו לצאת משעבוד לגאולה בפרטיות ובכלליות, אמן!

(המאמר מתוך "משנת ברסלב לעובדא ולמעשה" על חנוכה)

סיפרה לי חברה שזוכה להתנדב בארגון "שמן משחת קודש", ארגון קדוש מאד עם הרבה שליחות אשר הוקם לזכר קדושי מירון ופועל למען השמירה על קדושת ציון רשב"ל. מה שעליה לעשות זה לעמוד בפתח הציון הקדוש ולהציע כיסוי לנשים שנכנסות. לשליחות מעין זו יש להצטייד בהרבה תפילה לסיעתא דשמיא, עזות דקדושא, "ישמע בזיונו ידום וישתוק" ועוד עצות



! /c/

נפלאות של הנחל נובע שיש לקחתן לכל מקום ולכל זירה בחיים. "אותה הצעה", מספרת החברה, "הגיעה עוד לפני שזכיתי להכיר את קו הישועות – קו הצניעות (שגם על גבי במה זו מגיע לו הקרדיט... להתחברות חייגי 0733834050 לאחר מכן לוחצים #2448) ולא היתה בי התעוזה לכך, אולם לאחר תקופה שבה זכיתי להאזין לקו אני מוצאת בתוכי את האומץ והרצון. 'גם לשרת את רשב"י וגם לפעול בשביל הצניעות', חשבתי לעצמי, 'מה יותר טוב מזה?'"

וכך היא מספרת: "מצאתי את עצמי מתייצבת יום אחד בפתח הציון הקדוש כשבידי ערמת כיסויי ראש צבעוניים, מחפשת בתוכי את המילים הנכונות ובעיקר את השדר הנכון שימצא מסילות ללבן של אותן יהודיות קדושות.

מכאן התחיל תהליך נפלא שלימד אותי הרב'ה על איך להשפיע ולחזק ובעיקר איך להדליק בשני את הניצוץ שיעורר בו את הטוב מבפנים. אני מתפעלת כל פעם מחדש מרוב רובן של נשות ישראל הצדקניות שנענות בשמחה ועוטות על עצמן כיסוי. מי כעמך ישראל. ועדיין כשמדובר בנושא של צניעות האתגר גדול שבעתיים. לכן תציעי לבחורה שכל חזותה מביעה פרובוקטיביות לשים על עצמה חצאית לכבוד הצדיק. את צריכה לגייס את כל אהבת ישראל ואת כל כף הזכות שבך כדי לשמוע את ההתנגדות הנחרצת או את ההתעלמות הפוגעת (זה לא אישי! אני מזכירה לעצמי שוב ושוב) ולראות אך ורק את הנשמה האלוקית שמכוסה בכל כך הרבה שכבות. להזכיר לעצמי שוב ושוב את מה שהצדיקים אומרים לנו תמיד "לא הביט אוון ביעקב", אבא שבשמים לא רואה בנו כלל את הרע. רק את הטוב.

הרבה פעמים קורה שאשה באה בלבוש קצר ושואלת באמת בשיא התמימות: "מה, זה לא טוב? אני לא מספיק מכוסה?" מה תעני לה? אני לא מסוגלת להגיד לבת ישראל "את לא צנועה" או "זה לא בסדר איך שאת נראית", אז מה כן? יום אחד האירה בי הארה נפלאה. הגיעה קבוצת בנות עליזה שחזותן רחוקה מלהיות צנועה. הצעתי להן כיסוי ופתאום ה' נתן לי מילים כאלו אמיתיות. "איזה יופי אתן נראות. איזה צדיקות, איזה צנועות, איזה נחת אתן עושות בשמים, בואו תוסיפו עוד קצת בשרוול, עוד קצת בחצאית לכבוד הצדיק... יהי רצון שכל התפילות שלכן יתקבלו" ועוד כהנה וכהנה ברכות...

ממש ראיתי את האור על הפנים שלהן. אה, אומרים לי שאני נראית טוב, שאני טובה, עכשיו אתם יכולים לדבר איתי. עכשיו אני מוכנה לפתוח את האוזניים ובעיקר את הלב ולקחת על עצמי עוד משהו. אי אפשר בלי זה. רק אזמרה יכולה לפתוח לכולנו את הלב. זאת לא רק דרך פסיכולוגית או מניפולציה. זאת אמת! אמת לאמיתה! זה מה שהצדיקים מזכירים לנו שוב ושוב. הקב"ה אומר לכל אחת מאתנו: "הנך יפה רעיתי ומום אין בך" אני כל כך שמח באיך שאת. את מקסימה, את נפלאה... מאז אני משתדלת לעשות לעצמי הרגל כזה, אפילו עוד לפני שאני פונה לאשה שבאה אני עוצרת לרגע ומחפשת בה משהו טוב (נכון שהיא לבושה קצר, אבל היא באה לפה כדי להתפלל, או: אמנם הכיסוי שהיא הביאה איתה ממש שקוף אבל אם היא שמה אותו סימן שזה חשוב לה, וואו...).

הלוואי ונזכה כולנו להדליק נר קטן בלב של הסובבים אותנו, להתבונן במשהו טוב, אפילו קטן. נר כזה יכול להאיר גם בחשיכה מאד גדולה וגם בלבבות הכי רחוקים... שיהיה לכולנו כסליו נפלא, מאיר בהרבה נקודות טובות.

'אמא קצת' מתעוררת בבוקר, עם רצון כן להיות אמא טובה ואוהבת. אבל מה לעשות ששום שיר לא מזדמר לה כשהיא מנסה לנער אותם מהמיטות? מהר מאוד היא מגלה את מילותיה שלה מסתובבות בחלל מתנפצות ברעם קוצף.



אחרי שהם יוצאים והדי סיר הלחץ מתפוגגים בדממה היא פותחת סידור בכוננות. היא זוכרת שהיא התחילה, אבל איך בדיק הגיעה לסיימה של תפילת העמידה? אין לה מושג. היא מתפללת בחטף את מה שנתר. ומוסיפה עוד אנחה לתוספת.

היו עניינים בהם ניסתה לטפל. וכמה קניות דחופות, טלפונים למכביר ועוד רשימה של מטלות. 'אמא קצת' מלהטטת בין הדחופים. מצליחה קצת, מתעייפת הרבה.

כשכמעט מגיעה שעת צהריים, היא חוזרת אל הקן ונזכרת שאין לה ארוחה בשבילם. בזינוק מהיר היא נכנסת למטבח ומנסה להכניס בסירים משמעות. מנגינה עליזה קוטעת אותה, לשיחה בהולה, ופתאום, איך זה קרה? ילידה שלה מוצבים מולה. רעבים, כמובן.

הם אוכלים קצת צהריים (לא היה להם סבלנות לחכות שתצבע את האיטריות, והדגים הוחזרו למקפיא, אולי מחר), והיא קצת נחה וקצת מקשיבה. ואפילו יושבת איתם אל השולחן הגדול, מנסה להכין שיעורים. "אמא תחתמי לי", באה עם מחברת קשר, "ואמא זה קשה נורא!" נמלטת לחדר להדביק מדבקות. פתאום אין בה כוח לאסוף אותם עוד. היא נותרת עם ערמות חידודים ומחברות מיותמות, ושוב מתעייפת. אלא מה?

דלת נטרקת, חברים באים, חברים הולכים, רעש גדול שאין לו סוף. היא קצת שומעת וקצת לא. קצת מגיבה וקצת שותקת. נזכרת שאסור לכעוס, ובכל זאת קצת כועסת, אולי הרבה. ומתעייפת. היא בעצמה לא מאמינה כמה אפשר להתעייף ביום אחד. ובתוך כך בא הערב. ורשימת "חייבים" רודפת אותה ואותם הישר למסלול השינה.

סיפור! היא נאחזה בקש כמתוך ערפל באסטרטגיה של אימהות מותשות – "רק אם תקראו יפה קריאת שמע, ותיראו כאילו כבר נרדמתם!" הם מזדרזים וקוראים לה מהמיטות: "אמא בואי, אנחנו ישנים!" היא ניגשת ברגליים כושלות. במקום סיפור יוצאים לה כמה משפטים שבכוח רב אפשר לחבר מהם עלילה.

"זה היה קצר, ולא מצחיק", מתלוננת ילדה שרצתה קצת יותר. 'אמא קצת' בולעת מילות תוכחה לילדתה הצודקת, ומרפרפת במקומן נשיקות. ככה מהר ולא לכולם. "לילה טוב!" מברכת את השקט המיוחל שלה. "ושום דיבורים", מורחת אזהרה לתוספת.

בסופו של יום ארוך מלא שיבושי תנועה, 'אמא קצת' אוספת את עצמה לפינה, לד"ח היומי.

אבא שלה הוא כל יכול, והיא כולה קצת.

דלת מעשים. קצרת הצלחות. בקושי אווזת. בקושי נושמת.

האם היא קיימת בכלל? אוצף! כואב. כן, היא עדיין כאן, היא בדקה.

"הוי, אבא שבשמיים..." דמעה בודדת עומדת על עין, "מה שווה הכול?"

"גם קצת זה טוב", נופלות לתודעתה מילותיו של המנחם הגדול.

"אבל זה כל כך קצת! ממש קצת", מתייפחת בלי דמעות, "ואני רציתי, ואני ניסיתי ואני קיוותי! וכך הסבירו לי, והבנתי שצריך! וצריך! ושוב צריך!!!"

"גם קצת זה טוב!" שוב אותן המילים, בצליל רך מנגבות לה את הלב.

"אני ריקה. אין בי כלום. ובהנחית הורים אמרו ש... ובכלל! השכנה, והחברה, והגננת... להן זה לא קורה!"

"גם קצת זה טוב!" הפעם המילים נזופות בה, מסלקות את הביקורת הצולבת.

מזהירות באור יקרות את טיפות השמן הטהורות שנתרו בה, אחת לאחת.

היא מתבוננת סביבותיה. ורואה אותם פתאום. את כל ה"קצתים" האלו, שאספה מהבוקר. הם מפוזרים שם, בערבוביה טובה ונהדרת.

קצת אהבה. קצת מילים טובות. קצת הקשבה. מעט אוכל שהוכן בשביל, כביסה

המשך - "אמא קצת"

כמעט מקופלת, ועוד מכונה בדרך, קצת ניקיון. קצת שיעורים. ותפילה קטנה שנפלטה מסידור. קצת. ועוד קצת, ועוד קצת! אין מה לומר, יחד, זה נראה הרבה יותר טוב. כמו סלט צבעוני שרצונות טובים נתנו בו טעם. היא אוספת הכול פנימה, את כל הטיפות הקדושות האלו, הישר לפך השמן הטהור.

"אמא תנחשי מה נדירים ומה פושטים!" קופץ זאטוט טרוט עיניים ממיתו מציג מולה שתי ערמות קלפים, קטנה וגדולה.

"זה קל", משיבה בלי בעיה. "הקצת, הוא הנדיר כמובן". "איך ידעת?" מתפלא הילדון. "ככה זה, חמודי. בגלות הזו, אין לנו אלא קצת. וגם קצת זה טוב", מאלפת אותו בינה.

"אמא, את חכמה!" מכתיר אותה בחיבוק אוהב ונעלם בחדר החשוך עם חבילותיו. האם הבין?

'אמא קצת' שמחה לה. כי פתאום היא יודעת. וזה ברור לה כשמש: היא מהקלפים הנדירים של בורא עולם.

יש לו ממנה רק קצת.

ועוד מעט יבוא מתתיהו כהן גדול, וינצח עם הקצת שלה את כל היוונים כולם.

אמן ואמן.

זרי שושנים	בת כהן אז נוטשת	מי כמוך בא-לים
כדם האפנה	שנמלת הפלולות	מתלהטים לבבות
תיאטראות לפתוח	לא. אין היא נואשת	למלחמת מצוה
משחק ובמה	מאותם הקולות	בעו בגבורות
דו קרב לנצוח	"זה מה יש"	ולך עוד נודה
העצמה עם עצמה	"זה הדור"	על נס ופלאות
בטיט היון	"צוצוצו..."	לא עוד אשקע
טובעת אמה	מלכה רק זועקת	ביון מצולה
	צאו אחי צאו!!	לא תחשיף את עיני
	למען כבודו הגדול	מלכות הרשעה
	הלחמנו!!!	פך שמון טהור
		חתום בלבי
		יהודית בי לוחשת
		אף לך הוא כבודי
		למענה עשה
		אם לא למעני
		על דגלי לבבי
		אחרט מ כ ב י



הבעטלרית



מפולפל אבל לא עמדתי בפיתי. אולי גם לי יהיו ארונות מסודרים כמו בבית מרקחת? למעשה אחרי כל ההרצאות והברבורים נשארתי מאוכזבת. אתמצת לכם את השיטה: בכל יום שעתיים מסדרים את הארון פיקס. נועלים אותו במגעול כאשר רק לאמא יש מפתח. אם מישהו צריך משהו מהארון הוא מבקש מאמא שבאה, פותחת, מוציאה, סוגרת, נועלת, והולכת לסדר את הארון הבא. לא מתאים לי בכלל!

4:00 אחר הצהריים. בעלי חוזר הביתה סמוק כולו מהתרגשות: "אנחנו הולכים להיות עשירים! בלי השקעת הון עצמי וללא שום טרחה!" הוא שמע היום הרצאה של "השקעות בכיף בע"מ" והוא מתכנן כבר רכישת שורת בתים. נהיה לי כאב ראש. אבל אפילו המרצה עצמו נהיה עשיר בדרך הזו! יש לו הוכחות בשטח! הוא טוען שבחכמתו הרבה פיתח שיטה שמזהה פוטנציאל עסקי בנכסי דלא נידי. רק עדיין לא ברור לי למה עשיר גדול כמותו מטריח עצמו למסור הרצאות?

6:00 בערב. הבטחתי לרוחלה שלי לצאת איתה לקנות בגד לשבת. לפני כל יציאה כזו אני מתפללת לה' שיעזור לנו למצוא בגד יפה וצנוע, בקלות ובמחיר שפוי. נכנסנו לחנות אחת. רוחלה מדדה שמלה כחולה שמיד מצאה חן בעיני שתינו. הרגשתי שהפעם תפילתי נענתה בגדול. סתם בשביל החוויה, אמרתי לה שתמדוד גם את החליפה הסגולה. לא אהבנו. אבל אז התערבה המוכרת. היא טענה בתוקף שהסגול יותר מחמיא לה. אמרנו לה בנימוס תודה ושיותר אהבנו את הכחול, אבל היא לא ויתרה. אמרה שלמדה עיצוב אופנה בפרז' ושהיא יודעת להתאים בגד לפי מבנה האף! לכי תתווכחי!

8:00 בערב. הזמן שלי להתבודדות. אני חושבת על מה שעבר עלי היום. האסימון מתחיל ליפול לי. אני אישה יהודיה, כמה אנרגיות עלי להשקיע ביום כדי לסנן ממני את כל היודעים והמחליטים? אנחנו פשוט מוקפים בכ"כ הרבה חכמות, פילוסופיות ותאוריות שמסנוורות אותנו וחלילה לא משאירות מקום לה! כי אם נדע ונבין ונצפה הכול, איפה ה' בתמונה?

די! בא לי ליצור תמרור ענק ענק ולכתוב עליו באותיות זוהרות: זהירות! חכמות לפניך!

זהירות, חכמות לפניך! / א. בלינסקי

8:00 בבוקר. אני מלווה את חנהלה שלי לגן. מיד אחר כך יש לי פגישה בחדר פנימי עם הגננת והפסיכולוגית, בנושא: "בשלותה של חנהלה לעלות לכיתה א'". הפסיכולוגית בשיטותיה ובהסבריה המאלפים, נואמת נאומים וגם הגננת מוסיפה דעותיה המלומדות ואני יושבת שם כמו עציץ. אין לי תארים או משהו, למה שאתערב? האמת שבתור אמא אני חושבת שאני יודעת בדיוק מה טוב לבת שלי, ואני מנסה להביע את דעתי הברורה: עם עוד קצת תפילות חנהלה תתחזק בנפשה ותצליח לעלות לכיתה א'. אך הפסיכולוגית עוצרת אותי: "אמאלה יקרה, התפקיד שלך זה להחליף טיטולים ולהלביש את הילדים בסטים. סוגיות חינוכיות כאלה תשאירי למי שלמדה באוניברסיטת ניו יורק ויש לה שלושה תארים. ברור?" נו, מה אני יכולה לעשות?

10:00 בבוקר. אני כבר בקופ"ח נכנסת לתור שלי אצל הדיאטנית. ארבעה חדשים אני מחכה לתור הזה. האמת שבזמן הזה לא ישבתי בטל ובו"ה כבר הורדתי כמה ק"ג מכובדים. פשוט התפללתי לה' שיכוון אותי, ושמתי לב שאני מרגישה מה טוב לגוף שלי וממה עלי להימנע. אני גם מקפידה על פעילות גופנית. אבל בכל זאת אם כבר חיכיתי כ"כ הרבה לדיאטנית המדופלמת אני מגיעה ומספרת לה את כל הסיפור, כולל את התוצאות משביעות הרצון. והנה היא מרצה לי שמה שאני עושה זה בכלל לא לפי הכללים, היא נותנת לי טבלה עם תפריט חדש והוראות ברורות ואני מרגישה שאני נחנקת. אבל היא יודעת. היא למדה את זה. והיא אמרה שאם לא אלך לפי הכללים אני עלולה לסכן את עצמי. לא פחות! זה נשמע לכם?

12:00 בצהריים. את התור הזה באמת לא רציתי. פשוט קבעו לי עובדה מהת"ת שעושים למוישה אבחון. הם טוענים שיש לו בעיה. אני חושבת שזה בגלל שהרבה זמן הוא לא ראה טוב ועד שעלינו על זה נוצר פער לימודי. אבל הם אומרים שמי שלא עומד בקצב הנדרש חייב לעבור אבחון. כשניסיתי לומר את דעתי ד"ר מאבחן כעס עלי שהוא, ולא אני, יודע את כל הסטטיסטיקות והמחקרים על למידה בגיל הזה. ומוישה עבר ביומיים את הגיל שאפשר עדיין לא לקרוא בלי התערבות. אז שאני לא אבלבל לו את הראש.

2:00 בצהריים. קבעתי עם גב' פיקסי לבוא לסיור בארונות אצלי בבית. היא הבטיחה בעיתון שיש לה עצות ופוטנטים נפלאים לשמירת סדר מופתי בארון ללא טרחה. ממש פתרון אגדי! היא אמנם מבקשת מחיר

שרי, מהנדסת ביצועי בינה מלכותית, מנהלת צוות, אם לחמישה מדהימים, מחכימה אותנו בטיפים להצלחה. שושנה, מאתרת נזילות רגשיות, מבצעת שיפוצים לגיל הרך ומדריכת הורות מנצחת מאלפת אותנו בינה. או להבדיל:

רויזל צינגפרויד, אשת חבר לרב הגאון שליט"א מחבר סדרת... מגלה לנו איך עומדים מאחורי איש גדול (פשוט עומדים...). דבורה שיינא מילכובר, אם ל-22 ילדים, חושפת איך כל ילד יכול להרגיש בן יחיד...

וכך הייתי רוצה לראיין אותי יום אחד ולכתוב לאמור:

רחל מצליח, בת של הקדוש ברוך הוא, רוצה להיות חברה שלכן. כן סתם חברה, אפשרי? ללא ספק כל היועצות ובעלות התארים עושות עבודה נפלאה. ויש נשות חיל מדהימות אימתי יגיעו מעשיי... אך לכל אחת יש אור, גם לך! אם את מרגישה לפעמים מהוהה ודהויה, זה פשוט כי איזה יווני קטן השכיח ממך את האור שלך.

זה קורה אגב לא רק מול הכתבות רבות ההוד. אלא מול כל קול של העולם שצועק עלייך: עוד! עוד משכורת! עוד בלעבוסיטיטי! (עוד ילדים!...)

ואז אני מביטה בשלהבות הקטנטנות. בסופגניות הקעורות ובחנוכיה הלוחשת לי באלט: הם לא יצליחו עלייך. הכד הקטן יעשה לך נס. אני אוספת את כל המכבים הקטנים שלי ואנחנו עומדים כולנו להצגת צלליות מעבר לסדין פרוס בפרובוזוריות מושלמת ורוקעים בצוותא: סוּרָה חֶשֶׁךְ! הֶלְאָה שְׁחֹר! סוּרָה מִפְנֵי הָאוֹר!!! חנוכה שמח! שלכן, רחל.



אָלוֹן חַכְמָה מְקַשֶּׁבֶת שׁוֹמֵר
כַּכְבָּא מִלְא סוּפָה חַמְחָה
אִידִידֵגֶל הַיִּקְרָה שְׁבֵה גַמְי' מְאִשׁוֹר הַקְרִיָּה
הַמְסִיִּיעָה רַבָּה אֶלְנִינֵי הָאָלוֹן, אֶכְלָ אִינְסוּמִה.
יְהִי רַצוֹן שִׁשְׁכּוֹ אֶהְיִסָּה בִּיג נְאֻמָּן בִּישְׁכָּא.

אחח, הסופגניות שלי, אני מטגנת אותן טגן היטב, "העוילים" צופה בי בהתרגשות. מרגישה כמעט שפית בהדגמת-על קולינרית. מפי נלחשת תפילה חרישית שמלווה בפצפוצי שמן. בנות טיפוחי תופחות להפליא עד שאני הופכת אותן בחרדת קודש ומגלה לתדהמתי ש... יצרתי לפתניות אכילות שהשתדלו עד מאוד להיות סופגניות, אבל מה לעשות שלא הלך להן?! ולא היו הסופגניות דגן אלא משל לכל הדברים הנפלאים והקדושים בחיינו, שגם בתוכם עלינו להילחם את מלחמת המכבים בכל אלו שרוצים לשים אותנו לחושך ולבלבל אותנו, להשכיח מאתנו את אור התורה ואת האור של עצמנו.

וכך הולך השיר:
**בָּאנו חֶשֶׁךְ לְגַרְשׁ.
בְּיַדֵּינוּ אוֹר וְאֵשׁ.
כָּל אֶחָד הוּא אוֹר קָטָן,
וְכָלֵנוּ - אוֹר אֵינָן.
סוּרָה חֶשֶׁךְ! הֶלְאָה שְׁחֹר!
סוּרָה מִפְנֵי הָאוֹר!**

למה הדבר דומה? לאישה צדקנית בת דורנו שקראה לתומה מגזין חרדי, כשר וישר. והנה היא מגלה שבמקום לקבל את האוורור וההעצמה המיוחלים היא חשה תחושת החמצה חמצמצה, חזקה עד מתונה. המהלך הוא כך: את (סליחה, אני) מעלעלת, ומכתבה לכתבה הולכת קומתך ומצטמקת. בקומיקס שבשולי העיתון או במאמר העורכת (למי שקוראת הפוך כמוני) הפכת כבר לאין. ממש ביטול גמור.

כ ו ל ן ש ם בעיתון כאלו זוהרות. המילים מתוחכמות. הרעיונות עילאיים. האח, מושלמות הן בנות ישראל, נאות הן, אלא שהעניות (בדעת) מנוולתן. גם מי שמפשלת עושה את זה פוטוגני עם איורי רקע ומספרת על התקלה בתור שלב נוסף בדרך להצלחה. התארים שמופיעים שם, רק הם בלבד ממלאים שורות ארוכות. וכגודל האישה כך גודל תאריה, בחול ולהבדיל בקודש. אולי זה חוסר פרגון או סתם נחיתות מולדת אבל תדעו שזה ממש לא עושה לי את זה:

קו ההתחזקות 02-6633554
הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

* ציור הציור באדיבות הציירת תמר צייטלין 052-7142326

- י' מצפריים תרמה 180 עלונים לעילוי נשמת אביה אריה משה בן קורט יצחק
- ר' מרחובות תרמה 120 עלונים לעילוי הגון עבור בנה אילון בן רויטל.
- פ' מבית שמש תרמה 100 עלונים לכל הישועות ברו"ג לבני משפחתה.
- ח' מבית שמש תרמה 100 עלונים לעילוי נשמת אמה חנה בת עליה נל.ב.ע י"ז כסלו
- י' מרחובות תרמה 60 עלונים לזיווג הגון לבתה חיה מושקא בת יפה רבקה בת יפה דבורה לאה בת יפה
- ח' מבית שמש תרמה 100 עלונים להצלחת הבנים ברוחניות וגשמיות.
- ש' מצפת תרמה 60 עלונים לרפואה שלמה עבור עיריית בת מרים קריינדל
- א' מצפת תרמה 60 עלונים לרפואת בנה ישי עמרם בן אודיה אסתר ולזכות כל המשפחה.
- ס' מצפת תרמה 250 עלונים לרפואת בניה מאיר בן סיגל וישראל בן סיגל וכן לתשובה שלמה שחר בן ברכה ויוכבד בת סיגל
- ש מאשדוד תרמה 100 עלונים לרפואת שמחה סימה בת זמילה ומשה בן בידה.
- החפצה בעילום שמה תרמה 100 עלונים לרפואת אמה רבקה בת שרה
- החפצה בעילום שמה תרמה 50 עלונים להצלחת אחותה שחר ברכה בת מרגלית ברו"ג
- ר' מבית שמש תרמה 120 גליונות לעילוי נשמת אביה, צדוק בן רבי שלום.

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך צרי קשר ב: 0504116096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM